

δὲν ἐπανέρχεται πλέον· ἡ στιγμή τοῦ κακοῦ
διόχεται καὶ ἐπανέρχεται ἀκαταπαύστως.
Παρεκτρέπεται τις διὰ μίαν στιγμήν, καὶ κα-
ταστρέφεται διὰ παντός.

Πολλάκις ἀσθενέστεροι εἴμεθα ὅταν ἐπὶ
ἄλλων βασιζόμεθα, παρ' ὅταν εἰς μόνον τὸν
ἑαυτὸν μας πεποιθήμεν.

I. I. ROUSSEAU.

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς ἐξαδέλφης μου Μ. Κ.
ζητούσης μοι στίχους.

Τί θέλεις; εἰς ἀνάμνησιν τῶν στίχων νὰ γραῶ;
Καὶ πῶς λοιπόν; ἄνευ αὐτῶν μὲ ἀναμένει λήθη!
Ὡ ἄφες μᾶλλον, ἄρῃσον τὰ χεῖλη μου νὰ φράζω,
Ἐκ στίχων τὴν ἀνάμνησιν δὲν θέλω τὴν συνήθην.

Θέλω ἐντὸς τοῦ στήθους σου νὰ ἄρχῃ ἡ εἰκὼν μου,
Καὶ τ' ὄνομά μου πάντοτε νὰ φέρῃς εἰς τὰ χεῖλη,
Νὰ χύνη; δάκρυ πύρινον διὰ τὸν χωρισμόν μου,
Τὸ πᾶν νὰ ἦμαι διὰ σέ, οὐχὶ δὲ μόνον φίλη.

Εἴμ' ἀλαζών, καὶ δὲν μ' ἀρκεῖ νὰ μ' ἐνθυμεῖσαι μόνον,
Δὲν μοὶ ἀρκεῖ ν' ἀναπολῇς ἡμέρας παρελθούσας·
Θέλω νὰ κλαίῃς δι' αὐτὰς ἐφ' ἅπαντα τὸν χρόνον
Καὶ δι' αὐτὰς νὰ λησιμονῇς στιγμής σου τὰς παρούσας.

Σχίσσε τοὺς στίχους· ρίψετο μακρὰν τὸ λεύκωμά σου,
Πληγώνει τὴν καρδίαν μου ἡ θέα τοῦ καὶ μόνῃ·
Καὶ αὐτὰ ἔτι νὰ κοσμῶ ποθῶ τὰ ὄνειρά σου
Καὶ νὰ ἐξέλθουν δι' ἐμὲ οἱ ἔσχατοί σου στόνοι.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Ἀθήναι, 17 Ἀπριλίου 1872.

Ἡ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ.

Γυρίζω, γυρίζω
ἔς τοὺς κάμπους ἔς τὰ δάση
νὰ ἰδῶ μὴ περάσῃ,
αὐτὴ π' ἀγαπῶ.

Φωνάζω, μανίζω,
ἔς τὰ ὄρη κυττάζω,
καὶ πάντα στενάζω,
αὐτὰ θὰ τῆς πῶ.

• Γιατί νὰ μ' ἀφήσῃ
μονάχῳ νὰ τρέχω
μὲ δάκρυα νὰ βρέχω
τὴ γῆ ποῦ περνῶ;

Γιατί νὰ ξεχάσῃ,
τί μοῦ εἶπε μιά ἡμέρα,
ἔς τὸ δένδρον ἔκει πέρα
καὶ τόρα πονῶ;

Καὶ μάρτυρας φέρνω
τῆς νύχτας τ' ἀστέρια,
τὰ μαύρα ξεφτέρια,
νερὸ, ποῦ περνᾷ.

Τὴ νύχτα ἴσ' ἄν γέρνω
ἔς τὸ μαύρον κρεββάτι
εἰς ὕπνον τὸ ἑμῆτι
ὁ πόνος σφαλνῇ;

Ναί! θέλω, τὸ λέγω,
τὸν κόσμον ν' ἀρήσω
καὶ πάλιν ἂν ζήσω
αὐτὴ μὲ κρατεῖ.

Θ' ἀργήσῃ δὲν πταίω
ἂν μ' εὕρῃ ἔς τὸ μνήμα,
κί' ἂν ἔγινε θῦμα,
τῆς λέτε γιατί.

ΜΑΡΙΕΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ.

ΔΙΑΤΙ ΣΙΓΩ.

Τῇ ποιητρῇ Φ. Α. Οἰκονομίδου.

Σιγῶ διότι ἠγάπησα τὴν κόρην τῆς ψυχῆς μου